

Ziua Mondială a Persoanelor Consacrate

În fiecare an, în lumea catolică, la 2 februarie, în Sărbătoarea *Prezentării lui Isus la Templu*, se celebrează Ziua Mondială a Persoanelor Consacrate, instituită în anul 1997 de către Fericitul Papă Ioan Paul al II-lea.

Această Zi are un scop triplu, după cum explica Sfântul Părinte în primul său mesaj pentru această ocazie, din 6 ianuarie 1997.

Primul motiv este dat de nevoia profundă de a-i aduce Domnului laudă în mod solemn și de a-i mulțumi pentru darul vieții consacrate „care îmbogățește și bucură Biserica prin diversitatea carismelor și prin devotamentul atâtor vieți dăruite cu totul Domnului și fraților lor”.

Al doilea, este acela de a promova cunoașterea și aprecierea vieții consacrate de către întreg poporul lui Dumnezeu.

Al treilea motiv privește în mod direct persoanele consacrate, invitate să celebreze împreună în mod solemn faptele minunate pe care Domnul le-a împlinit în ele; persoanele consacrate sunt invitate să reflecteze asupra darului primit, să descopere, cu privirea tot mai clară a credinței, strălucirea frumuseții divine dăruite prin Duhul în starea lor de viață, să aibă conștiința vie a misiunii lor, de neînlocuit în Biserică și în lume.

Referindu-se la sărbătoarea liturgică în care a ales să fie celebrată Ziua Mondială a Persoanelor Consacrate, Papa Ioan Paul al II-lea spunea:

„(...) **Prezentarea lui Isus la Templu constituie o icoană elocventă a dăruirii totale a propriei vieți** pentru cei care, bărbați și femei, sunt chemați să reproducă în Biserică și în lume, prin sfaturile evanghelice, «trăsăturile caracteristice ale lui Isus feciorelnic, sărac și ascultător» (Exortăția apostolică postsinodală *Vita consecrata*, 1). (...) Fecioara Maria care-l poartă pe Isus la templu și îl oferă Domnului exprimă foarte bine atitudinea Bisericii care continuă să-i ofere pe fiii și fiicele sale Tatălui și să-i asocieze ofrandei unice a lui Cristos, cauză și model al oricărei consacrări în Biserică”.

Chemarea la viața consacrată este o vocație specială, care ocupă un loc de cinste în Biserică. După exemplul Mariei din Betania, care „stând la picioarele Domnului, asculta cuvântul lui” (Lc 10,39), mulți bărbați și multe femei se consacră urmării totale și exclusive a lui Cristos. Deși desfășoară diferite servicii în domeniul formării umane și al îngrijirii celor săraci, în învățământ sau în asistența bolnavilor, nu consideră aceste activități ca scop principal al vieții lor, deoarece „contemplarea realităților divine și unirea asiduă cu Dumnezeu în rugăciune trebuie să fie cea dintâi și principala îndatorire a tuturor călugărilor”.

Biserica noastră locală apreciază prezența și munca

persoanelor consacrate, care sunt implicate în viața Bisericii și în multe sectoare ale societății. Cu ocazia Zilei Mondiale a Persoanelor Consacrate, poporul creștin, prin vocea Păstorilor săi, își exprimă mulțumirea, aprecierea și recunoștința față de munca și dăruirea călugărilor și a călugărițelor care activează în Arhidieceza noastră.

„În ziua de 2 februarie, ziua *Prezentării în Templu* a lui Isus, Biserica de aici și de pretutindeni, din lume, îi sărbătorește pe cei consacrați, îi sărbătorește și îi încurajează să meargă mai departe pe drumul consacrării lor cu seninătate, cu bucurie, cu fidelitate.

Iubiți credincioși, de multe ori m-am gândit, dar nu am spus-o: Congregațiile acestea din Arhidieceză sunt semnele puterii locale. Nu eu sunt un semn al puterii locale sau preotul; și ei, preoții, sunt, dar Congregațiile sunt forța Bisericii locale.

Și sunt semne ale puterii locale întrucât toate Congregațiile au rolul acesta „de a fi semne vii ale lui Cristos în Biserica sa”. Astăzi, noi ne rugăm cu voi și pentru voi pentru a fi statornice în calea urmării vocației pe care, prin harul lui Dumnezeu, ați primit-o.

Vă mulțumesc pentru ceea ce faceți pentru dieceza noastră. Eu cred că într-adevăr, în voi, persoanele consacrate, nu toată, dar în voi stă puterea diecezei noastre, în rugăciunile voastre, în jertfele voastre, în activitățile voastre desfășurate peste tot; nu vă laudă nimeni, nici eu nu vă laud, nici voi nu vă laudați, dar lucrarea pe care o faceți rămâne în ochii lui Dumnezeu. Noi credem că această lucrare simplă, în fiecare zi supusă nu numai crucii, jertfei, dar supusă și luminii, speranței, noi credem că acestea transformă ceva în lumea noastră, în Biserica noastră și în voi, în noi toți” (ÎPS Ioan Robu, fragment din Omilia din 2 februarie 2011). ■